

ČARODĚJNICKÁ HODINKA

Noci v rodném domě dýchaly zvláštním klidem.

Byl to takový ten klid, který se zdá být požehnáním – dokud si neuvědomíte, že je v něm něco nepřírozeného. Ulice spala, dům spal, jenom já byla vzhůru, ležela v posteli a poslouchala, jak se prázdnotou rozléhá můj vlastní dech. Venku žádný vítr, žádný hmyz, žádný vzdálený štěkot psa. Jen ticho, které obepínalo dům jako pečlivě utkaná pavučina.

Tehdy jsem ještě nevěděla, že takové ticho je dokonalou kulisou pro příchod něčeho, co si s sebou nese své vlastní zvuky.

Byl to obyčejný večer.

Unavená po dni plném sportu jsem vklouzla pod peřinu. Hlavou se mi honily obvyklé myšlenky, svět ještě voněl jistotou...

Zavřela jsem oči a čekala na spánek. A pak – bez varování – se mé tělo změnilo v těžký kámen.

Snažila jsem se pohnout. Nic.

Pokoušela jsem se zhluboka nadechnout... nešlo to.

V hrudi mi rostl pocit, že se dusím, a v tom dusnu se zrodila vlna čistého, paralyzujícího strachu.

A tehdy jsem ho poprvé ucítla.

Ucítla jsem jeho přítomnost. Někdo stál u mě v pokoji. Nebo něco. Byl to pocit, jako když někdo stojí přímo za vámi a dýchá vám na zátylek.

Byla jsem si jistá, že to není člověk.

To, co tam se mnou bylo, mělo v sobě něco starého a zkaženého. Nebyl to žádný nepříjemný sen – byla to inteligentní zlomyslná bytost s touhou ubližovat.

Zpočátku se držel v koutě. Byl to stín, který neměl jméno ani obrys, jen tíhu. Ale noc za nocí se posouval blíž. Jednou už stál přímo u postele. Naklonil se, a já poprvé viděla jeho tvář. Protáhlý, bledý obličej, rysy zdeformované, na místě očí zely prohlubně plné toho největšího, nepředstavitelného zla. Byl to muž, nebo to z něj alespoň vyzařovalo.

Jeho prázdňý pohled byl chladný, ale jeho úsměv se mi vypálil do paměti. Úsměv někoho, kdo ví, že vyhraje.

Věda říká, že to je jen porucha spánku. REM fáze. Ale věda zkrátka nedokáže vysvětlit tu **realitu** zvuků, které se objevovaly spolu

s ním – bolestný křik ženy z velké dálky, řinčení železa jako ze samotného pekla, kroky, které nikdo jiný neslyšel. Pomalé otevírání dveří nebo urputné bouchání na dveře.

Časem si troufl víc než jen stát a dívat se nebo mě děsit zvuky.

Škrtil mě. Fackoval. Cítila jsem každé sevření, každou ránu. Vnímala jsem to úplně stejně, jako když vám někdo uštedří políček v běžném životě.

Někdy se snažil dostat do mého těla. Byla to invaze, hrubá a odporná.

A tehdy jsem objevila jedinou zbraň – opustit své tělo.

Ve chvílích, kdy mě paralyzoval, jsem z něj vyklouzla. V té jemnohmotné, beztělesné podobě jsem s ním bojovala. On se smál... Vždycky se smál... Jeho smích nebyl veselý, ale zákeřný, zlomyslný a ponižující.

Nejhorší byla falešná probuzení.

Otevřela jsem oči, myslela jsem si, že už je konec. Haleluja. Jenže pak, bez varování, byl zase nade mnou.

Vyskočila jsem z těla a vrhla se na něj. Škrtili jsme se navzájem.

Vyzkoušela jsem všechno. Modlitby k Bohu a Ježíši, archanděly, vykuřování, imaginaci světelného oblouku kolem postele a svého těla, ochranné symboly, runy. Nic nezabralo.

Nakonec jsem rezignovala na spánek v noci, už jsem prostě nemohla dál. Měla jsem z usínání a nočního spánku vyloženě trauma. Neexistovala skoro žádná noc, kdy bych se vyspala bez jeho návštěvy. Bděla jsem až do čtvrté hodiny ranní, protože potom už jsem ho nemusela očekávat. Většinou se dostavoval okolo třetí hodiny ráno, takzvané čarodějnické hodinky.

Zvláštní, že lidé po celém světě popisují stejné postavy. Stejně stíny. Stejný chlad. Je to úkaz hodný vědeckého prozkoumání? Něco, co věda zatím nechápe? Nevím. Ale vím, že to je skutečné.

Otevřela jsem oči – a byla zpět v terapeutické místnosti. Křeslo mě pevně drželo, lampy svítily měkce a hodiny tikaly zase vpřed, jako by se nikdy neohlížely zpátky.

Vysvětlila jsem, co jsem viděla, terapeutce. „Hm, spánkové paralýzy... Souhlasím s vámi v tom, že je to něco, co je pro člověka v tu chvíli zcela reálné.“

Víte, tohle mě provázelo celý život. Léky jen trochu otupily hrany, ale nikdy to nezmizelo úplně. Kdybyste jen viděla, jak děsivé to dokáže být...

Spánkový démon má mnoho tváří. Vždycky si vybírá osoby, které mám nejbližší. Je to snad ta nejkrutější hra – že se schovává do podoby těch, které mám ráda. Jednou se stal mou partnerkou.

Ležela jsem v posteli, na té zvláštní hranici mezi bděním a spánkem, když se moje partnerka zvedla ze svého místa. Vznášela se ve vzduchu, její tělo se prohýbalo v nepřírozených úhlech, ruce se jí kroutily jako při exorcismu. Byla to ona, a přece to nebyla ona. Její oči byly prázdné a ústa se rozevírala v křečovitém výsměchu.

Pak se ten obraz začal měnit. S hrdelním smíchem se démon přetavil zpátky do své pravé podoby – černá kápě, beztvárná silueta, která se na mě vrhla. Začali jsme se prát. Ruce se mi třáslly, když jsem ho chytila kolem krku a začala škrtit. V tu chvíli jsem měla pocit, že mám převahu. Ale démon byl rychlejší, mazanější. Najednou se mi pod rukama zase ocitla partnerka, ta, která klidně spala vedle mě.

Škrtla jsem dál, věděla jsem, že je to démon, který mou partnerku jen předstírá. Hrud' se mi svírala hrůzou, srdce tlouklo do spánků jako kladivo. V koutku mysli se ozval pronikavý hlas – varování, které znělo jasněji než

cokoli jiného: „A co když jsi náměsíčná? Co když opravdu dusíš k smrti svou partnerku?“

Ten okamžik byl horší než samotný démon. Nevěděla jsem, co je skutečné. Nevěděla jsem, zda s noční můrou bojuji, nebo stávám-li se noční můrou já sama.

Bylo to zkrátka hrozné. Hranice mezi snem a realitou se rozpadla. A já zůstala uvězněná mezi dvěma světy – v hrůze, že jsem buď obětí, nebo pachatelem.

Nadechla jsem se. Tentokrát zhluboka, naplno. Věděla jsem, že jsem se už dostala z paralýzy. Mohla jsem hýbat tělem a partnerka klidně oddechovala vedle mě. Zároveň jsem se bála znovu zavřít oči a usnout, neboť mi bylo jasné, že někde hluboko ve mně číhá on – a čeká, až zavřu oči.

